Vederea nu se mulțumește doar cu decorul care place ochiului

On Septembrie 03, 2022

În leadership, la fel ca și în artă, nu este vorba doar de a surprinde ceva cu privirea, ci de a simți totul cu ajutorul vederii periferice.

Vederea ochilor mei, ca element definitoriu într-o creație artistică a cărei principală trăsătură este autenticitatea, surprinde mereu și mereu, ca o fotografie adusă la viață într-un prezent mult prea grăbit, acea realitate pe care pictorii o abordează printr-o *stato d'animo chiamato grandezza,* încât propria-mi lume pare să sfideze înrudirile posibile cu provocările unei generații aflate între experiment și divertisment. Şi cum s-ar putea stimula creația unei naturi sensibile altfel decât urmărind cu atenție, cu sufletul și mintea, destinul transformărilor minore sau majore din planul evoluției formelor de expresie vizuală.

Chiar acum privesc în zare. O imagine inimaginabilă, plăcută ochiului, cu marea albastră strălucind ca un covor luminos, pe care îmi este greu s-o deosebesc de simbolul împlinirii unui vis neobișnuit: *Serintoyphia Cuseffer* , visul despre eternitate din care nu te mai trezești niciodată pentru a muri. Şi uitați cum îmi apare marea: precum tabloul unei vieți solitare și liniștite aflat departe de forfota de fiecare zi a societății. Pentru alții, ea apare ca simbol al infinitului secular, dar și ca un element multilateral care face legătura abstractă între planul terestru și cel cosmic, prin faptul că atinge linia orizontului care pare a despărți cerul de suprafața Pământului.

La rândul lui, visul plăsmuit din însăși simțul primordial (prin care sunt determinate forma, mărimea, înălțimea și lungimea unui spațiu privat, neocupat de descompunerile profanatoare ale devenirii) tinde să mă închidă într-un triunghi al Bermudelor unde lucrurile dispar fără să le pot găsi o explicație. Se pare că mi-am văzut răpit visul de o altă privire, provenită dintr-o altă lume, aruncată într-o vastă operă a pictorului Jim Warren, și am realizat că ceea ce dispare din fața ochilor mei nu este doar realitatea consumată prin melancolie sau adorație, ci și actul de savantă imitare a naturii. Nu pot să copiez ceva care se face nevăzut în fața unei vederi care judecă totul după formă și culoare...

Leadership: Este posibilă definirea unei imagini cât mai sugestive prin realizarea unui JOIN între o vedere estetică și o vedere asupra sinelui, incluzând clauza GROUP BY "unidirectional interaction"?

Îndărătul valurilor, la capătul celălalt al privirii, stă ascunsă o forță imensă de atracție: bogăția, frumusețea și marea diversitate a formelor de viață pe care le-a creat natura. Peștișori colorați și recifurile uimitoare de corali, toate sunt găzduite într-un spațiu relativ restrâns al ființei mele. Închid ochii și le simt, le simt în centrul inimii. Dar timpul le va șterge pe toate încet și nu va mai rămâne nimic, la fel cum natura senzațiilor și acuitatea vizuală se deteriorează pe măsură ce îmbătrânim și, în cele din urmă, toate dispar din câmpul utilității artistice imediate.

Nu este vorba numai de a surprinde ceva cu privirea, ci de a simți cu ajutorul vederii periferice care se referă la viziunea laterală a ochiului, permițându-mi să văd obiectele din jur fără a fi nevoie să întorc capul sau să-mi mișc ochii. Încercare, de altfel, mult prea temerară. Cumva, marea însăși, cu ale ei valuri sclipitoare în lumina cerului, îmi eclipsează vederea cu ale ei minuni ce nu pot fi surprinse totdeauna în imagini, provocând o dilatare a lumii mele interioare, a ființei în care se zbate, cu atâta îndoială, profunzimea unei cunoașteri metafizice.

Dacă nu ar exista zborul imaginației, deschizând spațiul profunzimilor unei lumi ce își

orânduiește mersul în adâncul omului, atunci spectatorul ar fi complet dezorientat la vederea lucrurilor care se învârtesc în toate sensurile, aduse de valuri la țărm, în jocurile de lumini și umbre ce sunt încredințate să evidențieze piste proaspăt trasate cu contururi bizare și deconcertate, urmărindu-le cu degetul pentru a afla unde duc și de ce au fost deschise.

Nu-i așa că ochii dispun de suprema validare a profunzimii spiritului? De altfel, gândirea periferică înseamnă să percepi realitatea care ți se relevă în față, doar ceea ce există în prim plan, acest "acum" atât de magic și de plin de posibilități, fără a-ți pierde concentrarea asupra simbiozei dintre formă și culoare în timp ce aderi la o viziune care la început pare să poarte un caracter utopic.

Deci, pot spune că interacțiunea unidirecțională între vederea estetică și cea utilă se poate realiza prin intermediul creării unei imagini duble: o imagine în care tu însuți te oglindești în tot ceea ce te înconjoară și o imagine în care totul arată diferit față de realitate. Ca artist, va trebui să îți formezi din această imagine dublă o altă imagine în care culorile sunt alăturate, dar fără a se combina între ele, exact ca într-un tablou impresionist.

Leadership: Se poate oare sincroniza vederea ta, trecută prin izolarea Sinelui de lume, concomitent cu reflectarea asupra unei imagini care continuă să persiste în subconștient?

Or așa cum lumina influențează nemijlocit întunericul, tot așa felul cum eu privesc valurile, prin actul replăsmuirii idealului în real, mă îndeamnă să inițiez în mod cu totul independent reprezentarea unei forme de comparație față de efectele naturale și artistice ale culorilor. În special combinația albastru cu verde. Dar se poate oare sincroniza vederea mea, trecută prin izolarea eului de lume, simultan cu reflectarea asupra unei imagini care continuă să persiste în subconștient?

Uitați cum se manifestă acest univers lăuntric în personajul Miranda, dintr-un celebru roman al lui John Fowles:

"Întuneric, întuneric și iar întuneric. Nu numai că n-am mai avut senzația asta niciodată, dar nici nu mi-am imaginat că e posibilă. E mai mult decât ură, mai mult decât disperare. Nu poți să urăști ceea ce nu poți atinge. Nici măcar nu poți să simți ceea ce majoritatea oamenilor consideră că este disperare. E ceva dincolo de disperare. E ca și când n-aș mai putea simți absolut nimic. Văd, dar nu pot simți. O, Dumnezeule, dacă există un Dumnezeu. Urăsc dincolo de ură."

Da, după cum vedeți, îmi place marea. O privesc ca pe un foc lăuntric, o văpaie care-mi mistuie sufletul, dar nu întotdeauna o privesc cu bucurie, cu inspirație și cu dor. Uneori, se întâmplă s-o privesc cu durere și suferință, simțind cum ea se îndepărtează de mine, estompându-se într-o umbră albastră la orizontul îndepărtat, ca un fel de incertitudine a artei picturale. Da, văd marea, dar nu pot întotdeauna să simt dispoziția ei fericită pentru pictură, chiar dacă este imaginea de fundal a modelului meu de univers în plan artistic.

O vedere trecută prin izolarea Sinelui meu de lume se referă la acea zonă de cuprindere a realității care nu a fost încă întrezărită, nu a fost scoasă în evidență datorită faptului că sunt adânc înrădăcinat într-un amestec de "ideal greu de transpus în imagine" și acea zvâcnire a inimii mult mai puternică decât amintirea propriu-zisă.

Vederea nu se mulțumește doar cu decorul care place ochiului, ci trebuie stimulată de acea putere interioară și de asumarea de care e nevoie pentru a recunoaște că nu poți lupta cu umbra lucrurilor care nu se văd într-un tablou plin de culoare.

Ia aminte ! Viața ta găzduiește imaginile cele mai frecvente din visele tale, într-un spațiu relativ restrâns pe care mintea îl poate folosi în ghidarea interioară ca pe un exercițiu artistic, sau ca pe un privilegiu ceresc, sau ca pe un soi de transformator simbolic care schimbă toate informațiile din paradisul amintirilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-nu-se-multumeste-doar-cu-decorul-care-place-ochiulu